

ABEL

the disappeared...

Fortnightly

Bilingual

Mabelfortnightly@gmail.com

Issue No. 4/ 2020 September-11

+14167669544

Designed by Samantha

Editor: Arumugam Gopal

Special Editor: Thozhar Thiagu

Come on, Canada!

Not for nothing do the Tamil people look forward to Canada under its Prime Minister Justin Trudeau to take the lead on the international plane to seek justice for the Tamil people.

The Tamil people's faith in Canada is exemplified by the arduous long walk for justice for the forcibly disappeared undertaken by a bunch of dedicated Canadian Tamils. The walkathon of nearly 450 kilometers from Brampton is scheduled to reach the capital city of Ottawa on the 13th of September and is to conclude with a massive rally of Tamils. The marchers are planning to submit an appeal to the Prime Minister beseeching him to mobilize the international community to realize the objective of remedial justice for the people of Tamil Eelam.

Tamils see Canada as a beacon of democracy and rule of law with a long record of standing up for international human rights. We fondly recall how Mr. Trudeau and Canada have stood with the

victims of mass atrocities in June 2019 when Canada's House of Commons passed a unanimous motion "calling on the United Nations to establish an international, independent investigation into allegations of genocide committed against Tamils in Sri Lanka."

Now we have encouraging news from elsewhere to fortify our faith in Canada, which has raised its voice for justice for the Rohingyas.

The plight of the Rohingya people has been in many respects similar to that of the Eelam Tamils. The brutal military crackdown by Myanmar (Burma) on the Rohingya people in the year 2017 led to a mass exodus of Rohingyas into Bangladesh. The issue went to the United Nations Human Rights Council where the Myanmar regime was hauled up for its international crimes. Myanmar was eventually referred to the

International Court of Justice to be tried for the crime of genocide. The state of Gambia is already there setting the law in motion to hold Myanmar accountable over accusations of genocide against the mostly Muslim Rohingya people. The Republic of Gambia in West Africa is the smallest country in the continent of Africa, with a small population of 20 lakhs. Its initiative in seeking justice for Rohingyas is noteworthy as only states and not individuals nor non-state actors can prosecute criminal cases before the International Court of Justice (ICJ).

And now it is great news that Canada and the Netherlands have formally joined Gambia in this

laudable effort. This move by Canada and Netherlands has been hailed as historic by many Human Rights organizations.

Canadian Foreign Minister Francois-Philippe Champagne and his Dutch counterpart Stef Blok have issued a joint statement to say that the two nations were intervening in the case before the International Court of Justice in order "to prevent the crime of genocide and hold those responsible to account".

Calling the lawsuit "of concern to all of humanity," Champagne and Blok said Canada and the Netherlands would "assist with the complex legal issues that are expected to arise and will pay special attention to crimes related to sexual and gender-based violence, including rape".

More than 730,000 Rohingya fled their homes in Myanmar's Rakhine state in August 2017, crossing the border into neighbouring Bangladesh where they now live in crowded refugee camps (very like the Tamil refugees in India).

Myanmar (very like Sri Lanka) says the military action was a response to attacks by Rohingya armed groups in Rakhine. But UN investigators concluded that the campaign had been executed with "genocidal intent".

The New York-based Global Center for Justice welcomed the move by Canada and the Netherlands. Akila Radhakrishnan, the group's president, said: "Just as important as their intention to intervene is

their promise to focus on gendered crimes of genocide like sexual and gender-based violence, which was central to the atrocities against the Rohingya.

"Too often, gendered experiences do not translate to justice and accountability efforts and leave the primary targets of those crimes - women and girls - behind. This is an important step forward to address that gap and Canada and the Netherlands should be applauded for this move."

Rohingya groups also welcomed the move, and urged others to follow their lead. "Slowly, but surely, the net is closing in on Myanmar's leaders - they will not get away with this genocide," Tun Khin, president of the Burmese Rohingya Organisation in the UK said in a statement, describing Canada and the Netherlands as being on the right side of history.

"It is imperative that other states, including the United Kingdom, now stand on the right of justice for the Rohingya and other ethnic and religious minorities in Myanmar," the statement added. "Justice is a core demand of all Rohingya people and particularly important for those inside the camps of Cox's Bazar who have been forced to flee their homeland and live as refugees in a foreign state."

Canada and the Netherlands also urged other states to support Gambia's legal fight, which was launched in November last year on behalf of the 57-nation Organisation of Islamic Cooperation.

In the lawsuit, the small West African country said that as a signatory to the 1948 Genocide Convention it had the obligation to prevent and punish genocide, no matter where it took place.

Relying heavily on UN reports documenting killings, mass rapes and widespread arson in Rohingya villages, The Gambia alleged Myanmar was committing "an ongoing genocide" against its Rohingya minority and called for emergency measures as a preliminary step to protect the long-persecuted minority.

Myanmar's leader Aung San Suu Kyi attended the initial hearings at The Hague in December last year, calling on the 17-judge panel to dismiss the case. Rejecting the genocide claims, she warned the UN judges that allowing The Gambia's case to go ahead risked reigniting the crisis and could "undermine reconciliation".

The panel in January ordered Myanmar to take emergency measures to protect its Rohingya population, pending the fuller case.

Myanmar will now have to regularly report on its efforts to protect Rohingya from acts of geno-

INTERNATIONAL COURT OF JUSTICE

cide every six months until a final ruling is made, a process that could take years.

The entry of Canada and the Netherlands has very much strengthened the case before the ICJ and, for that matter, the demand by the Tamil people who have been victims of a genocide just as the Rohingya - the demand for Canada and like-minded states to take the lead in moving the relevant international forums for referring genocidal Sri Lanka to the ICJ.

It is truly more than symbolic that the Canadian Tamil marchers in the Long Walk for Justice for victims of enforced disappearances are holding aloft the National Flag of Canada. They are carrying a petition for Prime Minister Trudeau, seeking the support of the government and the people of Canada including the Canadian media to the worthy ideal of ending the horrendous crime of enforced disappearances and calling the perpetrators of this abhorrent practice to account.

Eelam Tamils in the homeland and in the Diaspora look up to Canada as a reliable source of support and solace. We look forward to Canada to offer continued leadership in the fight against grave breaches of international law, specifically against enforced disappearances.

We earnestly appeal to the Government of Canada to take the initiative on the international plane to put an end to the plea of state sovereignty put forward by genocidal and authoritarian states to deny accountability and justice thereby endangering international peace.

We would like to express our sense of gratitude to Canada and her people for granting asylum to lakhs of Tamils, even more than India, and treating them on an equal footing with its original citizens. We would only request Canada to add one more feather to its cap by helping the Tamils secure justice and peace.

Come on, Canada! You can make it happen.

Arignar Anna (C.N. Annathurai) on Bharathiar

PEOPLE'S POET

Charming and significant as the term is, it is a warm tribute not only to the poet but also to the people for the people had had their monarchs and ministers, their warriors and saviors, their seers and saints, miracle - mongers and priests, but had no poets and from ages past there were poets in abundance, poets who supplemented the scriptures or who polished the palaces by their poetry, but poets who sang for and about the people in the people's tongue were very rare.

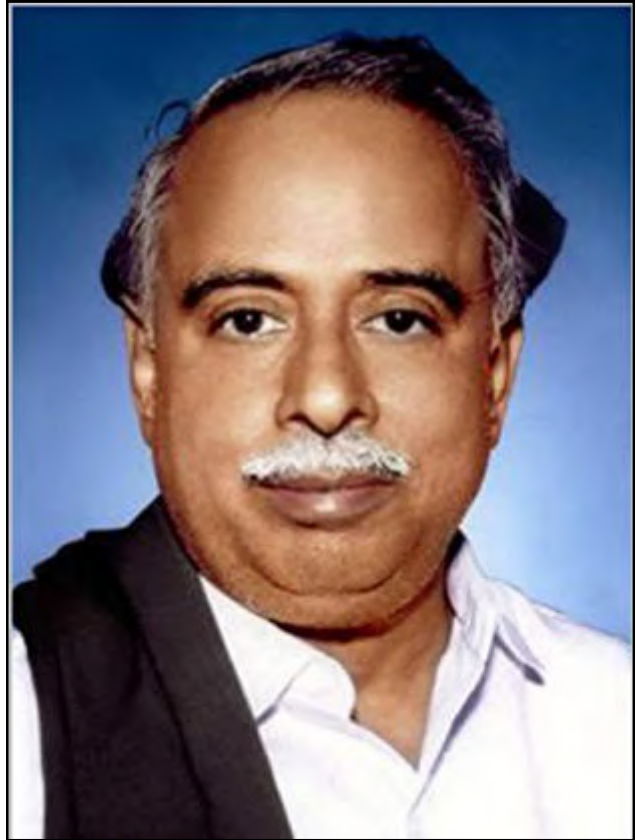

The poets' voice did the function of the temple bell or the palace drum but rarely did that voice represent the innermost thoughts of the people and when at times poets spoke about the people, it was to point out to them how greedy and worldly they have become, how impermanent and illusory this world is, how sinful is silver and how ungodly is gold, and such like sermons that supplemented the royal rod and the whip of the aristocrat. Poets became in due course one more important item in the Royal paraphernalia, one more policeman who filed the case here and asked the high heavens to deliver the judgment later on.

These poets spoke in a different tongue altogether and were far from the people. They despised the crowd from where they rose and used their poetic genius to gain admission to the royal palace, and when once there, they went on weaving wordy wreathes for monarchs of all sorts, provided his gold was pure.

The poets of the Sangam period are noble exceptions to this sorry rule and they are the poets least known to the people of our days. Poets either became vendors of virtue in verses or became pleasure merchants, and they found it hard and unprofitable to become the People's Poets. That is the reason why we find no outstanding people's poet after the Sangam Age in Tamil Nadu. Virtue itself came to be considered an investment for a happy life in another world. Hence, poets who came after the advent of

this false and pernicious theory began to extol the particular bank of dispensation for which they were the self appointed agents. Like the clever banker, or the active insurance agent, these poets began to pour forth rhymes in abundance, about the soundness of their Bank, about the delightful dividends and the bright prospects. If one poet gave the people a sweet song about the powers of Garuda of Maha Vishnu, up rose another to supply us with a sacred sonnet about the stately bull of Siva, or the beautiful peacock of Muruga or even the ugly buffalo of the all powerful god of death, Yama. All these poems were of the highest order, looked at from the artist's

point of view. There was rhythm, diction, similes, metaphors, parables all in abundance except reason. These poets thought that the temple bell did not work well and thought it their duty to lend their poetic strength to supplement the sound duty or no duty, it was such a paying job that there was a rush in that direction.

Poets assumed an attitude of superiority they enjoyed the common men's confusion, they tried to compromise contradictions and beautify absurdities, they were loud in their denunciation of things worldly; the worthlessness of human life, the littleness of mankind and they presented a poetic picture of the unknown world heaven up above the clouds, and the hell underneath the earth. The telescope was in the womb of science. Hence, heaven existed, and the poets entertained the people with imaginary descriptions about the theological worlds! The ignorant stood amazed and the intelligent adored the art and not the thought.

Role of a People's Poet

It is not easy to take up the role of a people's poet. Bharati rose equal to this stupendous task. It is easy to become the poet of the classes. Some sweet sonnets about the silvery moon swimming in a sea of blue, some poems about the twinkle of the stars, fine poems about the fragrance of the flower, the

rhythm in rivers, lyrics about the love and verses about valour, these are enough to secure a place of honour in the poet's gallery. But to discharge the duties of a people's poet, one has to cross hurdles of hatred, take many a dive into dangers and should not think about patronage and popularity.

Though a select circle of friends knew and spoke about the poetic genius of Subramania Bharati, the people as a whole were almost unaware of their poet till at a later stage, and then too it was the poems of a political colour that was presented to the people, and not the poems which a people's poet alone can conceive and deliver. We had poets in abundance. The shepherd sleeping inside a temple forgetful of his home and vocation, the goddess returning after her midnight supervision, the smile on her lips on seeing the simpleton, her curious idea to make him a poet, the gentle pat and the touch of the divine rod, the wonderful results these were known to the people.

One becomes a poet, because of the divine touch, and it is his duty to sing devotional songs to a particular deity or to all. This theory held the ground so strongly that the people were not prepared to meet the people's poet, even when one came forward. The people will cast a look of contempt and suspicion on one who says boldly. "I am the people's poet. I sing for them and about them because I am one of them".

There would be no recognition and the more radical his poems are, the more vehement will be the opposition. And in this dangerous ground, we find Subramania Bharati, taking steady steps victoriously. The State of Affairs when the Poet was born Bharati was born on the frontier of two eras; the feudal order was in full force in his homeland. Ettayapuram had a palace surrounded by huts. Age old castes were still in power. He himself was a Brahmin by birth but side by side with feudalism and Sanathanic order of Society, modernism was peeping in. Industrial revolution was dawning, the old order met the new with sorrowful eyes, and there was a challenge in the look of the new era.

Bharati was born during that period and none could have imagined that he will become the warrior in the duel between the old order and the new; for in the old order of things his was a comfortable place. He was born, moreover, in this land of paradoxes, a land where arrogance and humility, cruelty and kindness

march together, where there is energy in abundance and absurd contemplation strong enough to dissipate the energy, a land of some dazzling ideas and millions of mute people, a land where there is apoplexy at the center and anemia at the extremes, the land of courage as well as fear, the land of faith as well as despair. Byron and Burke landed here just then, only to meet Bharatam and Bagavatham. The booming of the gun became familiar to the ears of the people and the age long temple drum was not silent in such a land of paradoxes and perplexities.

Bharati was born, and in such a land history moves but slowly and it needs a strong push if it should move at all. Bharati's claim to greatness rests chiefly on this: he gave the push as the people's poet. Morning Star of Reformation Bharati was not merely the bard of Nationalism. He was certainly the morning star of reformation only because he was the people's poet.

He was angry with the foreigner, and wanted his country to become free but that was not his goal that was not to be his end. It was but the beginning. He wanted to free his countrymen from all shackles, wanted them to rise up in the estimation of the world, wanted to see a new land peopled by men and women of a new type altogether. He found the people enveloped in fear. Fear was written on their very faces. They were afraid of anything and everything. Not only did they fear the foreigner and his gun but their own brethren chanting some slogans. They were afraid of ghosts and phantoms. Eradication of Superstition Such a people cannot become the standard bearers of freedom and a land peopled by such nature cannot lift its head high, and look straight at the world, even if the foreign power is driven out. Hence Bharati wanted his countrymen, to drive out fear from their mind to shed off inferiority complex. He instilled into their minds hope and courage, he placed before them their own hidden powers and pointed out to them, how that innate power is being wasted, the slumber of the masses, their gross ignorance, and superstition, their inferiority complex and their caste prejudices. Bharathi saw clearly and he determined to root out these evils and none but a people's poet could have been so deeply interested in these problems. World Freedom Movements and India.

But Bharati knew fully well, that it was the age of the common man, the era of democracy and he wanted the people to fight for freedom. He did not deliver mere devotional hymns to the divinities nor did

he send poetic appeals to the princes of the land. He addressed the man with the plough, the woman at the cradle and even the children at the play grounds. He did not, like the poets of a bygone age, point out ancient scripts in support of freedom, but placed before the masses, the world events of importance, and the freedom movements of distant lands.

He announced to the people, the dawn of freedom in Italy through the marvelous resurrection of the masses, thanks to Mazzini the patriot. He painted in glowing colours, the picture of France after the revolution, and placed a brand new picture about Russia, free from the shackles of Czardom, free Belgium, free France, Red Russia these were the pictures that he placed not the theological land of Indra or Brahma and having placed these pictures, he also presented them with a pen picture of country men at Fiji islands, and like Shakespeare he asked, "Look at this picture and at that!" That is the people's poet. One who is not afraid of pointing out the follies and foibles of his own people, one who is not afraid of showing to his own people, how slow they are in thought and action whereas peoples of other lands were moving fast and faster to a nobler sphere of activity and life. He was not afraid of the privileged class, and did not falter to place the full facts before the people. Projecting a new vision altogether.

As the People's poet it was his duty to unmask cant and hypocrisy wherever it was to be found, and he did that with remarkable courage and enthusiasm. There is an attempt by interested parties to enlarge the portrait of Bharati, the national bard, not entirely because they love that portrait but because they think that portrait's immensity will conceal from the public eye, the other portrait, the portrait of Bharati, the people's poet.

Bharati's poems are no mere hornets. The people's poet was not afraid to lay bare the absurdities of ancient systems and thoughts, and in almost infuriated tone, he asks those who champion the cause of conservatism in very strong words, "Fools! Do you argue, that things ancient ought, on that account, to be true and noble! Fallacies and Falsehoods there were from time immemorial, and dare you argue that because these are ancient these should prevail?"

"In ancient times, do you think that there was not the ignorant, and the shallow minded? And why after all should you embrace so fondly a carcass of dead thoughts. Live in the present and shape the future,

do not be casting lingering looks to the distant past for the past has passed away, never again to return," so says Bharati and therein we meet. He gave a moral code for the masses, not unrelated to life, as some of the ancient codes, were. He boldly differed from the ancient codes and placed before the people, a new vision altogether. He refused to allow the thought of Maya philosophy to have a hold on the people. He ridiculed that theory strongly and infuriated the Ashramites, but he was not afraid of the consequences.

"A people immersed in such a thought," Bharati said, "will become inactive, unprogressive and such a people will become worthless". Service to Humanity Hunger and poverty and ignorance, he will not tolerate, and he raises his powerful voice against the tyranny of the rich, and threatens the whole world with dire consequences even if a single individual is made to starve. He wants the people to lead a full life, develop their faculties, improve their commerce, industrialize their land and enjoy all the benefits of the new era.

His religion is not to be priest craft and slogan shouting: his religion is service to humanity and brotherhood in the broadest sense. The Task of the people's Poet The task that lies before the people's poet is a mighty one. It is his task to make the people realize new truth, take a new path, and get a new process of valuation altogether. It is his task to release the people from the clutches of the Astrologer, and place before them the Astronomer. His is the task to drive out the Alchemist from the people's mind so that the chemist can come in. His is the task to push aside the priest so that the teacher can get a place.

The people's poet has the mighty task of driving out the influence of the Miracle monger so that the Medical man can find a place in the order of things. Superstition is to be fought out so that science can flourish. In short, the people's poet has the task of a revolutionary and more difficult than that of the revolutionary for the people are apt to mistake the tyrant for the saviour and the saviour for the tyrant.

He fought with courage and though the battle is not over yet, and though he is no more alive he has given an armory of thought enough for the successful termination of the fight and the best and lasting tributes that one can pay to this people's poet, is to continue the fight, the fight for freedom of the people, in its fullest and noblest sense. And there are men for the job and it will be finished.

Diaspora youth group re-aligns Tamil narrative on enforced disappearances

The misrepresentation and interpretation of enforced Tamil disappearances and Tamil Prisoners of War (POWs) represent an extension of Colombo's genocidal agenda which continues to be mirrored through the engagements of the genocidal state's global counterparts. In that regard, the Swiss-based Tamil Youth group - "Phoenix - the Next Generation" have condemned such internal and external diversions away from the contextualisation of enforced Tamil disappearances as a component of Colombo's genocidal agenda through a social media initiative coinciding with the International Day of the Victims of Enforced Disappearances.

The issue of enforced Tamil disappearances has not been handled in an appropriate manner due to a self-victimised perspective which stems from a defeatist mindset, according to the Tamil diaspora youth group.

Whilst such disappearances are often characterised as isolated issues of families, it must be noted that enforced Tamil disappearances occurred, and continue to occur as a genocidal and filtered mechanism where specific individuals are targeted and subjected to enforced disappearances, the youth group argues.

Most of the Tamils who were forcibly disappeared were particularly targeted to deprive the Eezham Tamils of their next generation leadership. Such acts were carried out with genocidal intent, according to the youth group, Phoenix - the Next Generation.

Similarly, the labelling of "Tamil Political Prisoners," both internally and externally was also a shortcoming that misrepresents and dilutes the Tamil struggle for liberation.

Even though the actors within the global establishment are reluctant to identify the nature of the armed conflict that prevailed in the island as an "international armed conflict" and exhibit a systemic reluctance to accord the former LTTE members the status of "Prisoners of War", the Tamil activists, politicians and ad-

vocacy groups should demand their PoW status recognised, 'Phoenix' argues. "It is crucial that a shift in dynamics occur within the extended Tamil community where we uphold that Tamil Political Prisoners are in fact PoWs."

Whilst Colombo had acknowledged captured JVP members as "political prisoners" to appease the Sinhalese community, captured Tamils are explicitly termed as "terrorists" whereby draconian terrorist laws and measures are implemented to further their genocidal incentives.

The labelling of Tamil POWs as such plays a crucial role in the perspective within which the issue is handled where the international dimensions have been seen to assume a dynamic aligned with that of Colombo - an aspect Tamil activist groups have failed to counter.

It is in the absence of clarity among the Tamils, that the former UN High Commissioner for Human Rights between 2014 - 2018, Prince Zeid Ra'ad Al Hussein, went to the extent of calling former LTTE members in the custody of the genocidal Sri Lankan state as "security detainees".

Such terminology implies and accommodates Colombo's claims of terrorism and further extends the complicity of global hegemonies in extending Colombo's military "Counter-Insurgency" (COIN) campaign against the Tamils.

A statement made by Colombo's Ambassador to Switzerland and Germany, Manori Umambuwe, as reported by Colombo media on 31 July 2020, called for the establishment of an anti-terrorism task force to particularly surveil the social media activities of Tamil youth across Europe.

"I am looking at how to build an idea of inclusive nationalism and promote the Sri Lankan identity, rather than Tamil, Muslim identity... We must develop different story lines that will have traction in Germany such as emphasis on sovereignty and territorial integrity. We must highlight that terrorism is very much alive with the LTTE, ISIS and others. The fight today is in cyberspace for example there was an Instagram campaign recently which ran the tag line - I am a Tamil and the genocide is a part of my identity.

These things must be monitored and closely countered. You have to have a Counter terrorism Task Force on Cyberspace to monitor these campaigns in Europe and use Sri Lankan (Sinhala) youth as a front to counter these things.” - Manor Umambuwe

In that regard, Phoenix - the Next Generation members say they launched their social media initiative from within the very centres of Umambuwe’s line of sight.

“If a finger is laid upon the Tamil diaspora - be it through internal or external means - those involved will face a stronger and more poignant resistance than last time,” the youth said.

The youth’s initiative has humanised the profiles of select Tamils who were forcibly disappeared by the Sri Lankan state’s genocidal forces and explored the wide array of professional backgrounds from which they operated from.

Nitharsan, the coordinator of Puradsi Media - the media outlet of the youth group told TamilNet that, “such individuals would have fostered the reconstruction and resettlement of the Tamil state and were thus forcibly disappeared with genocidal intent. The deprivation of their legacy would be an extension of such genocidal initiatives and therefore we have launched this campaign to counter this void.”

The following profiles were presented by the youth during their social media campaign which was initiated on 16 August 2020 and completed on 30 August 2020 to correspond with the International Day of the Victims of Enforced Disappearances:

1. Sinnathambi Mahalingam alias Illamparuthy - A member of the LTTE’s political wing who was forcibly disappeared at Vadduvaakal on 18 May 2009 with his wife and three children
2. Thileepan - A member of the LTTE’s International Office, Thileepan was forcibly disappeared at Vadduvaakal on 18 May 2009
3. Kokilakrishnan Paramanatham alias Kalaikoan Master - A member of the LTTE and head of the Lt. Col. Rajan Education Unit / Navam Arivukoodam who was forcibly disappeared between Ve’l’laa-mu’li-

vaaykkaal and Vadduvaakal on 17 May 2009.

4. Fr Francis - A Catholic priest who facilitated Tamil families to hand over of LTTE members in the final stage and was forcibly disappeared with them at Vadduvaakal on 18 May 2009

5. Kirubananthan alias Baby Subramaniam / Ilankumaran - A senior member of the LTTE and head of the Tamil Eelam Education Department who was forcibly disappeared on 18 May 2009 at Vadduvaakal alongside his wife (Ratna - Political Wing) and their daughter, Arivumathy.

6. Nagratnam Satsuthan alias Javan / Thamilanpan - A member of the LTTE and head of Voice of Tigers who was last seen at Ve'l'laa-mu'l'i-vaaykkaal on 17 May 2009 with his daughter, Ealilnila.

7. Selvakumar Sutharsini alias Kalaimakal - A member of the LTTE who was in charge of the Centre for Women's Development and Rehabilitation (CWDR) who was forcibly disappeared at Vadduvaakal on 18 May 2009 alongside her husband (Suman - 2nd in charge of the Forestry Department of Tamil Eelam) and their adopted daughter, Thanikaiselvi.

8. Balakumaran - A senior member of the LTTE and one of the founders of EROS who was forcibly disappeared at Vadduvaakal on 17 May 2009 alongside his son, Sooryatheepan and his assistant, Mr. Aingaran. The three were pictured alive and together in SL army custody.

9. Yogaratnam Jogi - A member of the LTTE who was in charge of the Research Centre on War Records who was forcibly disappeared at Vadduvaakal on 18 May 2009. He was also the former political chief of the LTTE who had presided over the handing over of LTTE arms in 1987 after the establishment of the Indo-Sri Lanka Accord.

10. Irasiah Ilanthirayan alias Marshall - A member of the LTTE and their military spokesperson, who was forcibly disappeared at Vadduvaakal on 18 May 2009.

11. Karikalan - A member of the LTTE and head of Tamil Eelam Economic Development Organisation (TEEDOR) who was forcibly disappeared at Vadduvaakal alongside his wife, Dr. Padmaloginy on 18 May

உரிமைத்தமிழ்த்தேசம் படிக்க கீழே சொடுக்கவும்

<https://drive.google.com/file/d/1McPmiVszJ1HW-xFnCyxRGdDTVIPub3VH/view?usp=sharing>

2009.

12. Lawrence Thilakar - Project Coordinator of the Tamil Rehabilitation Organisation (TRO), former head of the LTTE International Secretariat and the LTTE's Central Committee who was forcibly disappeared at Vadduvaakal on 18 May 2009.

13. Dr. Padmaloginy - A member of the LTTE's Medical Wing who was forcibly disappeared at Vadduvaakal on 18 May 2009 alongside her husband, Karikalan.

14. Puthuvai Rathnathurai - A member of the LTTE, poet and head of Arts and Cultural Division who was forcibly disappeared at Vadduvaakal on 18 May 2009.

Missing Persons
Tamil Eelam

Karikalan

Missing Persons
Tamil Eelam

Yogaratnam
Jogi

Missing Persons
Tamil Eelam

Thileepan

Missing Persons
Tamil Eelam

Kalaimakal

Missing Persons
Tamil Eelam

Puthuvai
Rathnathurai

Missing Persons
Tamil Eelam

Dr. Padmaloginy

Missing Persons
Tamil Eelam

Lawrence
Thilakar

Missing Persons
Tamil Eelam

Baby
Subramaniam

Missing Persons
Tamil Eelam

Balakumaran

Missing Persons
Tamil Eelam

Father Francis

Missing Persons
Tamil Eelam

Ilamparuthy

Missing Persons
Tamil Eelam

Marshall

Missing Persons
Tamil Eelam

Javan /
Thamilanpan

Missing Person
Tamil Eelam

Kalaikoan
Master

[Courtesy: TamilNet]

“வலிந்து காணாமலாக்குதலும் தமிழின அழிப்பும்”

நா.க.த.அ. தோழமை மையம் ஒழுங்கு செய்த

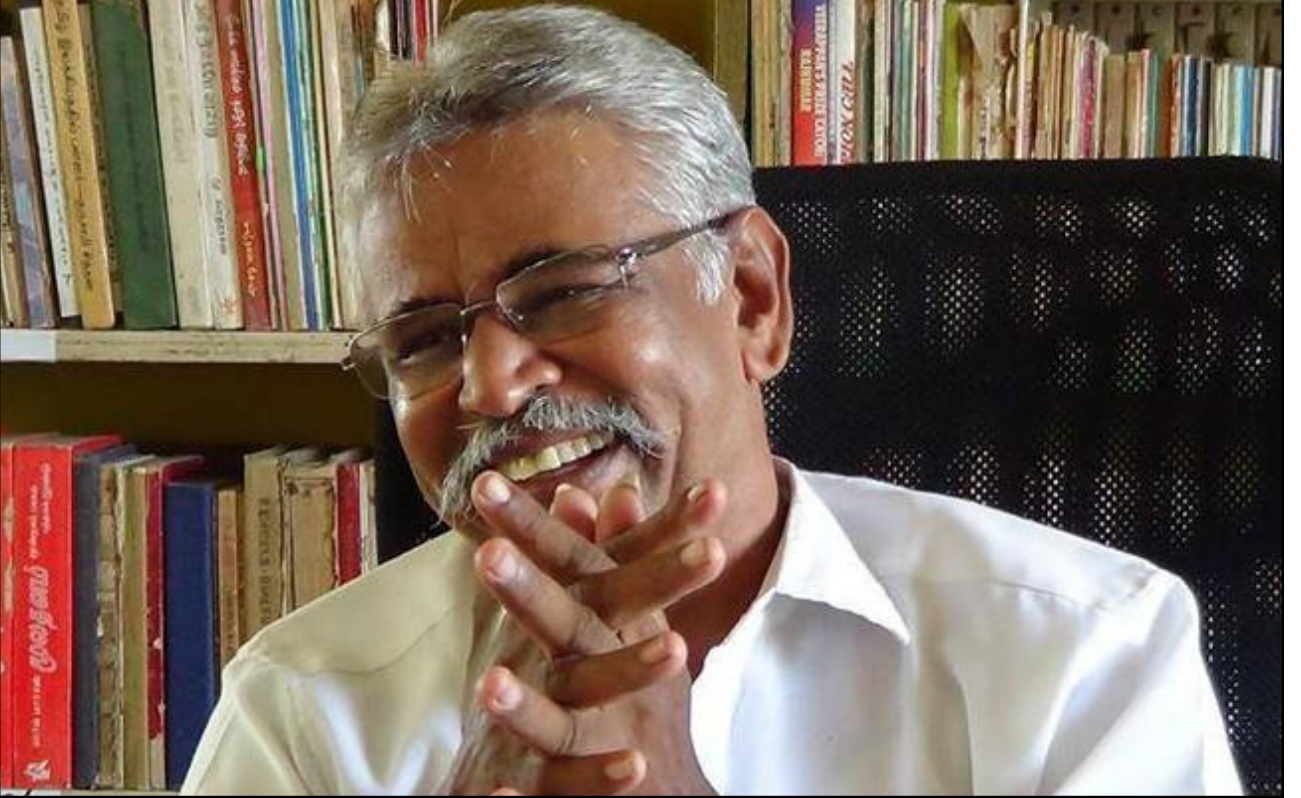
வலையரங்கம்

கனடாவில் இப்போது நடந்து வரும் நீதிக்கான நெடுநடைப் பயணத்தை ஆதரித்து சென்ற செப்டெம்பர் 7 திங்கள் கிழமை மாலை 5 மணி முதல் நாடுகடந்த தமிழீழ அரசாங்கத் தோழமை மையம், தமிழ்நாடு சார்பில் இணையக் கருத்தரங்கம் நடைபெற்றது. நாகதஅ அரசவை உறுப்பினர் தோழர் முகேஷ் தலமையில் தோழர் தமிழினியன் வரவேற்புரையுடன் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் தமிழ்த்தேசிய விடுதலை இயக்கப் பொதுச்செயலாளர் தோழர் தியாகு, திராவிடர் விடுதலைக் கழகத் தலைவர் தோழர் கொளத்தூர் மணி ஆகியோர் கருத்துரை ஆற்றிய பின் நாகதஅ தலைமையமைச்சர் விசுவநாதன் உருத்திரகுமாரன் நிறைவுரை ஆற்றினார், தோழமை மையத்தின் அமைப்பாளர் பேராசிரியர் சரசுவதி நன்றி நவின்றார். தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் உலக நாடுகள் பலவற்றிலிருந்தும் ஏராளமான தமிழர்கள் வலையரங்கக் கருத்துரைகள் கேட்டனர்.

காணாமல் போகாத சில நினைவுகள்

தோழர் தியாகு

காணாமல் போவதும் காணாமலடிப்பதும் நம் வாழ்க்கையில் அடிக்கடி நிகழக் கூடியவைதான். சிறு வயதில் விளையாட்டுப் பொருட்கள் காணாமற்போய் விடும். பள்ளி செல்லும் போது எழுதுகோல், குறிப்பேடு, சிற்றுண்டிப் பேழை என்று எதையாவது தொலைத்து விட்டுப் பெற்றோரிடம் திட்டு வாங்குவதுண்டு.

நான் காணாமலடித்தவை எல்லாவற்றையும் வெளியில் சொல்ல மாட்டேன். முடிந்த வரை மறைத்து விடுவேன். தெரிந்து நான் தொலைத்தவற்றை மட்டும் பட்டியலிட்டு நிலைப்பேழையில் ஒட்டி வைப்பார் அப்பா.

ஒவ்வொரு திருவிழாக் கூட்டத்திலும் குழந்தைகள் தொலைந்து போவதும் திரும்பக் கிடைப்பதும் வாடிக்கைதான். பண்டிகைக் காலங்களில் கடைத்தெருவில் குழந்தைகள் காணாமற்போய் ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்துத் தேடிப்பிடிப்பதும் உண்டு. குழந்தையை யாராவது கடத்திப் போன செய்திகள் பிற்காலத்தில்தான் கேள்விப்படுகிறோம்.

கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது போதிய வருகைப் பதிவு இல்லாமல் அப்பாவுக்கு அஞ்சி ஒடிப் போனேன். என்னைக் காணவில்லை என்று ஒரே

களேபரம்! ஜெயகாந்தன் நடத்திய ஜெய பேரிகை நாளேட்டில் "தியாகராஜனைக் காணவில்லை, எதிரிகளால் ஆபத்தா?" என்று போட்டிருந்த செய்தியை நானே படித்தேன். இயக்கத்துக்காக நான் 'காணாமல் போய்' தலைமறைவான போது யாரும் என்னைத் தேடவில்லை.

காணாமல் போவதும் மீண்டு வருவதும் காணாமல் அடிப்பதும் தேடிப் பிடிப்பதும் நம் வாழ்வில் சுவையான நினைவுகள். குழந்தைகளோ முதியவர்களோ காணாமல் போகும் போது காவல் நிலையத்தில் முறைப்பாடு செய்வதும் ஏடுகளில் விளம்பரம் கொடுப்பதும் இப்போதும் அடிக்கடி நிகழ்கின்றன. சில நேரம் காணாமல் போனவர்கள் கிடைக்காமலே போய் அந்தக் குடும்பங்களின் மகிழ்ச்சி நிரந்தரமாகவே காணாமல் போவதும் உண்டுதான்.

காணாமல் போனவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் கடமை அரசின் காவல்துறைக்கு உண்டு. ஆனால் காவல் துறையே மனிதர்களைக் காணாமலாக்குவது என்ற கொடுமையை இப்போது அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம். 1970 செப்டெம்பரில் சிறைப்பட்ட பிறகுதான் முதன் முதலாக இந்தக் கொடுமையைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டேன்.

தமிழ்நாட்டில் நக்சல் இயக்கம் எனப்படும் மார்க்சிய-லெனிணியக் கட்சியை நிறுவிய தலைவர்களில் ஒருவர் தோழர் எல். அப்பு. என்னை விசாரித்த 'கியூ' பிரிவு அதிகாரிகள் "அப்புவைப் பிடித்துச் சுட்டுப் போடுவோம்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அது ஒருபோதும் நடக்காது என்று நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு நாள் அந்த அதிகாரிகளில் ஒருவர் என்னிடம் "அப்புவைப் பிடிச்சாச்சு" என்று சொல்லி விட்டுப் போனார். பிடித்த காவல்துறை அதிகாரிக்கு உடனே பதவி உயர்வு தரப்பட்டிருப்பதாகவும் சொன்னார். கியூ பிரிவு அதிகாரிகள் எல்லோரும் அடுத்த சில நாள் எங்கோ போய் விட்டார்கள்.

அவர்கள் திரும்பி வந்த போது, அப்புவைப் பிடிக்கவில்லை, அது தவறான செய்தி என்று சொல்லி விட்டார்கள். நானும் நம்பி விட்டேன். பிறகு 1972 தொடக்கத்தில் தோழர் புலவர் கலியபெருமாள் சிறைப்பட்ட போது அவர் சொல்லித் தெரிந்து கொண்டேன்: தோழர் அப்புவை வேலூரில் வைத்துப் பிடித்தது உண்மை; ஆனால் அதன் பிறகு என்ன செய்தார்கள் என்று தெரியவில்லை.

நாகை அமர்வு நீதிமன்றக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நானும் தோழர்களும்

நிறுத்தப்பட்ட போது, “இந்தக் காவல்துறை ஓநாய்கள் ஓர் உத்தமரின் உயிரைக் குடித்து விட்டு வந்துள்ளன” என்று குற்றஞ்சுமத்திப் பேசினேன். நீதிபதி, வழக்கறிஞர்கள் உட்பட அனைவருக்கும் அதிர்ச்சி! நான் தோழர் அப்பு பற்றி விரிவாகப் பேசினேன். அப்புவை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்துவதாகக் கற்பனை செய்து அடுத்தடுத்த நாள்களில் நாடகமே நடத்தினோம்.

தோழர் அப்புவைக் காவல்துறை வலிந்து காணாமலாக்கி விட்டது என்ற செய்தியை அம்பலமாக்கிய பின்னும் அரசு அசைந்து கொடுக்கவே இல்லை. அப்பு காணாமலாக்கப்பட்டது பற்றி நீதி விசாரணை நடத்த வேண்டும் என்று மனிதவுரிமை அமைப்புகள் தொடர்ந்து கோரிக்கை வைத்தன. அப்பு தலைமறைவாக இருப்பது போலவும் காவல்துறை அவரை வலைவீசித் தேடி வருவது போலவும் அரசும் காவல்துறையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.

1977ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவைத் தேர்தலில் அஇஅதிமுக வென்று எம்ஜிஆர் ஆட்சியமைத்த பின், அப்பு என்ன ஆனார் என்று கண்டுபிடிப்பதற்காக நீதி விசாரணைக்கு ஆணையிடப்பட்டது. நீதியர் காதர் விசாரணை ஆணையராக அமர்த்தப்பட்டார். நான் அப்போது சேலம் சிறையில் இருந்தேன். ஆணையத்தின்முன் நான் சான்றியமளித்தேன். வழக்கறிஞர் தோழர் பிவி பக்தவத்சலம் முன்னிலையாகி அப்புவைக் காவல்துறை வலிந்து காணாமலாக்கி விட்டதாக வாதிட்டார். இறுதியில் நீதியர் காதர் காவல்துறையின் மீதான குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆதாரம் இல்லை என்று முடித்துக் கொண்டார்.

அப்புவைக் காணாமலாக்கிய காவல்படைக்குத் தலைமை ஏற்றவர்தான் அப்போது முதல்வரின் பதுகாப்புப் படை அதிகாரியாக இருந்தார் என்பது கருத்துக்குரிய செய்தி. இன்றும் காவல்துறைப் பதிவேடுகளில் அப்பு தலைமறைவாகவே இருக்கிறார், காவல்துறை அவரைத் தேடிக் கொண்டே இருக்கிறது.

எனக்கு நன்கு தெரிந்து காணாமலாக்கப்பட்ட மற்றொரு தலைவர் தோழர் என், வெங்கடாசலம். தஞ்சை வட்டத்தில் மார்க்சியக் கட்சியின் (சிபிஎம்) செயலாளராக இருந்து வந்தார். சாதி ஒடுக்குமுறைக்கும் தீண்டாமைக்கும் எதிராகத் தொடர்ந்து பல போராட்டங்களை ஒழுங்கமைத்தார். காவல்துறைக் கொடுமைகளையும் அம்பலமாக்கி நீதிக்காகப் போராடினார். நெருக்கடி நிலைக்காலத்தில் மிசா சட்டப்படி திருச்சிராப்பள்ளி சிறையில் ஓராண்டுக்கு மேல் இருந்த போது நேரில் பழகினோம்.

1977 செப்டெம்பர் 21ஆம் நாள் இரவு தோழர் என்.வி. தஞ்சையிலிருந்து தொடர்வண்டி ஏறி சோளகம்பட்டி நிலையத்தில் இறங்கினார். அங்கிருந்து தன் ஊராகிய இராயமுண்டான்பட்டி நோக்கி நடக்கலானார். ஆனால் ஊர் போய்ச்சேரவில்லை. இரண்டு மூன்று நாள் எந்தத் தகவலும் இல்லை. தஞ்சையில் இருப்பார் என்று வீட்டாரும், வீட்டில் இருப்பார் என்று தோழர்களும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு இடத்திலும் இல்லை என்று பிறகுதான் தெரிந்தது. சோளகம்பட்டிக்கும் இராயமுண்டான்பட்டிக்கும் நடுவில்தான் ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும்! சாதி ஆளுமைக்காரர்களான என்வியின் உறவுக்காரர்கள் சிலர் வழிமறித்துக் கடத்திப் போய்க் கொண்டு விட்டார்கள் என்று நெடுநாள் கழித்தே தெரிந்தது. காவல்துறை எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. மக்கள் சார்பில் தோழர்களே நடவடிக்கை எடுத்தார்கள்.

2009 மே முள்ளிவாய்க்கால் இனப் படுகொலைக்குப் பின் வலிந்து காணாமலாக்கப்பட்டவர்களில் நான் நன்கறிந்த ஒருவர் வே. பாலகுமாரன். அப்போது அவர் ஈரோஸ் அமைப்பின் தலைவராக இருந்தார். அவரோடு நெருக்கமான வைகறைவாணன் உள்ளிட்ட தோழர்கள் எனக்கும் நெருக்கமாக இருந்தார்கள். 1989-90 காலத்தில் அப்போதைய முதலமைச்சர் கலைஞர் கருணாநிதி இந்திய அரசு சார்பில் தனித்தனியாக அனைத்துக் குழுக்களோடும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். அருகாமைப் பேச்சுகள் (Proximity Talks) என்று பெயர். அதற்காகச் சென்னை வந்திருந்த பாலகுமாரனை சந்திக்க வைகறை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். சில மணி நேரம் விரிவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

ஈழப் போராட்டம், இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கை, விடுதலைப் புலிகளின் போர், தமிழ்நாட்டு அரசியல் என்று பெரும்பாலும் எங்களுக்கிடையே ஒத்த கருத்தே நிலவியது. தாயகத்தில் அவரும் ஈரோசும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது வரை விரிவாகப் பேசினோம். பிறகு நடந்தவை நாமறிந்தவையே. புலிப்படையில் ஈரோஸ் இணைந்து விட்டது. பத்தாண்டு காலத்துக்கு மேல் இயக்கத்தின் மூத்த தலைவர்களில்

ஒருவராக விளங்கினார். மெய்ந்நிலை அரசில் அவர் முகன்மைப் பங்கு வகித்தார். அவ்வப்போது நல்ல தொடர்பில் இருந்தோம். 2009இல் போர் தீவிரமைடந்த பிறகுதான் தொடர்பிழந்தோம்.

போர் முடிந்த பிறகு ஆயிரக்கணக்கில் காணாமலாக்கப்பட்டவர்களில் பாலகுமாரனும் ஒருவர் என்று தெரிந்த போதும் அவர் எங்காவது சிறையில் உயிருடன் இருப்பார் என்ற நம்பாசை இருந்தது. அவரும் மகனும் காட்டுக்குள் உட்கார்ந்திருக்கும் படம் வந்தது.

'தமிழ்த் தேசம்' ஏட்டில் அவரைப் பற்றி எழுதும் போது அவருக்கு வீர வணக்கம் செலுத்துவதா இல்லையா என்று குழம்பினோம். ஒரு வேளை அவர் எங்காவது உயிருடனிருந்தாலும் அவர் இல்லை என்ற நம் செய்திக்காகவே பகைவன் அவரைக் கொன்று விடுவானோ என்ற அச்சம் இருந்தது.

இனியோர் ஐயமில்லை, பாலகுமாரனையும் அவர் மகனையும் கொடியவர்கள் தீர்த்துக் கட்டி விட்டார்கள். புதுவை இரத்தினதுரை, திலகர், யோகி என்று எத்தனையோ கலைஞர்கள், அறிஞர்கள், தலைவர்களைக் காணாமலாக்கி விட்டார்கள். இது ஏதோ வெறும் அடக்குமுறையன்று, இனவழிப்புத் திட்டத்தின் ஒரு கூறு என்பதற்கு இந்தப் பெருமக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டதே போதிய சான்று. அர்மீனிய இனக் கொலை, யூத இனக்கொலை என்று ஒவ்வொரு இனக்கொலையிலும் பெருந்திராளான மக்கள் கொல்லப்பட்டதோடு அறிஞர்கள் குறிவைத்துக் கொல்லப்பட்டார்கள். ஈழத்திலும் நடந்தது இதுவே என்பதற்கு பாலகுமாரன், புதுவை இரத்தினதுரை போன்றவர்கள் வலிந்து காணாமலாக்கப்பட்டது முகன்மைச் சான்றாகும்.

வலிந்து காணாமலாக்குதல் என்ற கொடுமை இனவழிப்பின் ஒரு கூறே ஆகையால் அதற்கு நீதி தேடும் முயற்சி இனவழிப்புக்கு நீதி பெறும் போதுதான் நிறைவு பெறும். மறைந்த உறவுகளைக் கண்டெடுக்கும் முயற்சி என்பது இனவழிப்புக்கு நீதி பெறும் முயற்சியின் ஒரு பகுதியே என்ற புரிதலோடு காணாமலாக்குதலைக் காணாமலாக்க அயராது உழைப்போம்! இது ஒரு நெடும் பயணம். ஆனால் தனிவழிப் பயணம் இல்லை என்பது உறுதி!

செப்டம்பர் 15

திலீபனின் பட்டினி வேள்வி தொடங்கிய நாள்

1987 செப்டெம்பர் 15ஆம் நாள் இந்திய அரசிடம் ஐந்து கோரிக்கைகளை முன்வைத்து திலீபன் சொட்டு நீரும் அருந்தாமல் பட்டினிப் போராட்டம் தொடங்கிய நாள். அந்த ஐந்து கோரிக்கைகள்:

- 1) பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் இன்னமும் தடுப்புக் காவலில் அல்லது சிறைகளில் உள்ளோர் விடுவிக்கப்பட வேண்டும்.
- 2) புனர்வாழ்வு என்ற பெயரில் தமிழர் தாயகத்தில் நடத்தப்படும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
- 3) இடைக்கால அரசு நிறுவப்படும் வரை புனர்வாழ்வு எனப்படும் வேலைகள் அனைத்தும் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
- 4) வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் போலீஸ் நிலையங்கள் திறக்கப்படுவது உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
- 5) இந்திய அமைதிப்படையின் மேற்பார்வையில் ஊர்க்காவல் படை என அழைக்கப்படுவோர்க்கு வழங்கப்பெற்ற ஆயுதங்கள் திரும்பப் பெறப்பட்டு தமிழ்க் கிராமங்கள், பளிக்கூடங்களில் குடிகொண்டுள்ள இராணுவக் காவல் நிலையங்கள் மூடப்பட வேண்டும்.

இந்தக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து திலீபன் முன்னெடுத்த அறப்போர் தொடங்கிய நாளில் அந்த ஈகச் சுடரை நினைவிலேந்துவோம்!

மக்கள் புரட்சி வெடிக்கட்டும்! சுதந்திரத் தமிழீழம் மலரட்டும்! என்ற அறைகூவலை மெய்ப்படச் செய்யச் சூளுரைப்போம்!

திலீபன் இப்போதும் பசியோடுதான் இருக்கிறான்!

திலீபனிற்குத்	விட்டுப்பிரிந்த ஊரும்
தீபம் ஏற்றுவோரே	திரும்பக் கிடைக்கும்
பார்த்திபனின்	காலம் வரைக்கும்
பாதம் தொழுவோரே	எங்கள்
ஈகச் சிகரத்திற்கு	பார்த்திபன்
மாலை தொடுப்போரே	பசியோடுதான் இருப்பான்.
அதிசய வள்ளலுக்காய்	
கசிகின்ற நெஞ்சோரே	நாளும் பொழுதும்
மனதிலேற்றுங்கள்	கண்ணைக் கரைத்து
எங்கள் பார்த்திபன்	நாளை வருவார்
இப்போதும்	நாளை வருவார்
பசியோடுதான் இருக்கிறான்	என்றே தங்கள்
	இதயம் வதைத்து
சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து	கொலைஞர் பிடித்த
நிமிரக் கட்டிய மனையும்	உறவை நினைத்துக்
உயிரைப் பிரியும் பொழுதில்	கதறும் மனங்கள்
தந்தை	இருக்கும் வரைக்கும்
உயிலாய்த் தந்த வளவும்	எங்கள்
இன்பம்	பார்த்திபன்
பெருகப் பெருக நாங்கள்	பசியோடுதான் இருப்பான்.
ஒடித்திரிந்த தெருவும்	
உள்ளம்	சதியும் வெறியும்
உருக உருகக் கண்ணீர்	ஒன்றாய்க் கலந்து

கருணை கனிமை

எதுவும் மறந்து

எங்கோ பிறந்து

மனிதம் துறந்து

எங்கள் மண்ணில்

மரணம் விதைத்து

துயரச் சுமையுள்

எம்மைத் திணிக்கும்

கொடுமைப் படைகள்

எரியும் வரைக்கும்

எங்கள்

பார்த்திபன்

பசியோடுதான் இருப்பான்.

உயிரை உடலை

உறவைத் துறந்து

உணர்வு முழுதும்

தமிழைக் கலந்து

விடியும் காலைக்

கதிராய் விரிந்து

தமிழர் தேசக்

கனவை வரித்து

மண்ணின் மானம்

பெரிதாய் மதித்து

மண்ணுள் உறங்கும்

மாந்தர் கேட்கும்

விடுதலை வந்து

சேரும் வரைக்கும்

எங்கள்

பார்த்திபன்

பசியோடுதான் இருப்பான்.

ஆகவே

பசித்த வயிற்றோடு

பாடையேறிய

எங்கள்

பார்த்திபன் கனவுகள்

மேடையேறி முழங்கவல்ல

தீபமேற்றி வணங்கவல்ல

களத்திலேறிப் பகைமுடிக்க

நெருப்பிலேறிக்

கொடிபிடிக்க

தீர்வெடுங்கள்

திலீபனிற்குத் தேவையான

உணவை

உங்களால்தான்

சமைக்க முடியும்.

இலக்கை நெருங்கும் நெடுநடைப் பயணம்

தோழர் கோபால்

வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்பட்டோருக்கான நீதிகோரும் நெடுநடைப் பயணம் இலக்கை நெருங்குகின்றது

30.08.2020 அன்று சர்வதேச காணாமல் ஆக்கப்பட்டோருக்கான நாளில் பிறம்ரன் நகரசபை முன்றலில் இருந்து, ஒட்டாவா பாராளுமன்றம் நோக்கி, கனடிய அரசை நீதி பெற்றுத் தரும்படி கோரி ஆரம்பித்த நெடு நடைப்பயணம் இன்றுடன் 12ம் நாளைத் தொட்டு தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றது

05-09- 2020_அன்று மொன்றியால் வாழ் தமிழ் உறவுகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நெடுநடைப் பயணம் இன்றுடன் 6ம் நாளைத் தொட்டுத் தொடர்கிறது. இரு நடைப்பயணங்களும் 13/09/2020 அன்று ஒட்டாவா கால்ரன் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில், ஒட்டாவா வாழ் தமிழ் மக்கள் உட்பட, கனடிய தமிழ்ச் சமூகத்தால் அன்று மாலை வரவேற்கப்பட்டு, அன்றைய நாள் நிகழ்வு நிறைவு பெறும்.

இறுதி நாளான 14/09/2020 அன்று இணைந்து கொள்ளும் இரு நடைக் குழுக்கமுடன், பல்திசை வாழ் தமிழ் மக்களும் கால்ரன் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் ஒன்றுகூடி இறுதியான இரு மணி நேர நடையை ஆரம்பித்து ஒட்டாவா பாராளுமன்றத் திடலில் மதியத்தின் பின் நடைப்பயணம் நிறைவு பெறும். அங்கு நீதி கோரும் விண்ணப்பத்தை நடைபவனியின் இறுதியில் அரசாங்க உயர்மட்ட அதிகாரிகளிடம் கையளிக்க உள்ளனர்.

இப்பெருமுயற்சிக்கு பேராதரவினை தொடர்ந்து தந்து கொண்டிருக்கும் நாடு கடந்த தமிழீழ அரசாங்கம் உட்பட ஏனைய முன்னணி தமிழ்த் தேசிய அமைப்புகள், தமிழ்ச் சங்கங்கள், தமிழ்க் கொடையாளர்கள், கட்டம் கட்டமாக நடைப்பயணத்தில் இணைந்து கொண்ட தமிழின உணர்வாளர்கள், மற்றும் நெடுவழி எங்கும் ஆதரவு தந்த, பிற இன மனித உரிமை அமைப்புகள், மனித உரிமை ஆர்வலர்கள், குறிப்பாக இந் நிகழ்வைத் தம் தேசியக் கடமையாக சுமந்து வரும் ஊடகச் செயற்பாட்டாளர்களுக்கும் தமிழினத்தின் சார்பில் நீதிக்கான நெடுநடைப் பயணக்குழு பணிவுடன் தனது நன்றியை

ஆபேல்

+14167669544

காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்

மாதமிரு முறை இருமொழியேடு வடிவமைப்பு: தோழர் சமந்தா

இதழ்: 4: 2020 செப்டம்பர் 11

Mabelfornightly@gmail.com

ஆசிரியர்: ஆறுமுகம் கோபால்

சிறப்பாசிரியர்: தோழர் தியாகு

தெரிவித்துக் கொள்கின்றது. தொடர்ந்தும் இவ்வாதரவை இறுதி நாள் வரை தந்துதவ வேண்டும் என்று பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கின்றது.

14/09/20 இறுதி நாளை சிறப்பிக்கும் பணியில் ரொறன்ரோவில் இருந்து பேருந்து வசதிகள் செய்யப்படுகின்றன. இது பற்றிய முழு விவரத் தொடர்புக்கு:- கண்ணன் 6478087766_ விஜி:647783 3466, நிமால் 4168881128,மகாஜெயம் 6472625587

மொன்றியல் தொடர்புகளுக்கு ஜெறோம். 1-514-914-3099

குறிப்பு- கோவிட்-19 தொற்றுநோய் சுகாதார விதிமுறைகளை கடைப்பிடிப்பது பொதுவான விதிமுறையாகும்.

